

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **V. Z.**, zast. Mgr. Andreou Eger, advokátkou se sídlem nám. Republiky 60, Tachov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2023, čj. OAM-5168-25/ZR-2022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 7. 2024, čj. 70 A 1/2023-112,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Předmětem sporu je naplnění podmínek pro zrušení povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana České republiky. Nejvyšší správní soud však shledal většinu námitek nepřijatelných a ve zbývajícím rozsahu nebyla kasační stížnost žalobce přijatelná, tedy svým významem podstatně nepřesáhla jeho vlastní zájmy (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 10. 2023, čj. OAM-5168-25/ZR-2022, zrušil žalobcovo povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana České republiky a stanovil mu lhůtu k vycestování z území v délce 30 dnů od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Žalobce se totiž opakovaně dopouštěl trestné činnosti.

[3] Rozhodnutí žalovaného žalobce napadl žalobou, kterou Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 17. 1. 2024, čj. 70 A 1/2023-73, zamítl. Předně se neztotožnil s námitkou žalobce spočívající v tom, že v jeho případě nebyla splněna podmínka závažného narušování

veřejného pořádku. Krajský soud v napadeném rozsudku shrnul závěry žalovaného a ztotožnil se s nimi. Za podstatné považoval zejména chování žalobce a kontext jím spáchané trestné činnosti na území České republiky. Zároveň konstatoval, že tvrzení žalobce ohledně povinného návratu do vlasti a podstoupení mobilizace jsou obecná. Žalobce si navíc může upravit svůj pobyt na území ČR jiným způsobem. Krajský soud rovněž dospěl k závěru, že se žalovaný dostatečně zabýval dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Ten totiž netvrdil a neprokázal, že by v jeho případě existovaly výjimečné okolnosti ke zrušení napadeného rozhodnutí. Žalovaný nepopřel, že zrušení povolení k trvalému pobytu skutečně zasáhne do jeho soukromého a rodinného života. Přesvědčivě však vyložil, proč považuje toto rozhodnutí za přiměřené. Krajský soud se proto s jeho závěry plně ztotožnil.

[4] Proti tomuto rozsudku brojil žalobce kasační stížností. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13. 5. 2024, čj. 8 Azs 63/2024-38 (dále „první zrušující rozsudek“), rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl totiž k závěru, že se krajský soud nevypořádal s důkazy žalobce, jimiž chtěl prokázat, že neohrožuje veřejný pořádek. Námitku žalobce, dle které jej žalovaný potrestal přísněji ve správním řízení, jelikož tresty v trestním řízení nepovažoval za dostatečné, shledal nepřipustnou. Nevznesl ji totiž již v řízení u krajského soudu, byť tak učinit mohl. Žalobce dále namítal, že neobstojí závěr žalovaného a krajského soudu ohledně toho, že by se nemusel nutně vracet do Ruské federace. Nejvyšší správní soud i tuto námitku shledal nepřipustnou, jelikož žalobce nikterak nespороval zásadní závěr krajského soudu spočívající v tom, že si může pobyt v ČR vyřešit jiným způsobem. Přípustnost kasační stížnosti stěžovatel shledával v tom, že se jedná o rozhodnutí týkající se občana Ruské federace. Toto tvrzení však nevysvětlil a z rozsudku krajského soudu odlišnost přístupu k občanům tohoto státu neplynula. Žalobce tvrdil také to, že se krajský soud a žalovaný nezabývali dopadem napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Totéž ve vztahu k rozsudku krajského soudu tvrdil také u námitek návratu do domovského státu a povahy jím páchané trestné činnosti. Těmito otázkami se však krajský soud i žalovaný zabývali. Proto tyto námitky nebyly přijatelné.

[5] Krajský soud v dalším řízení v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu opětovně zamítl. Konstatoval, že závěry správních orgánů o naplnění skutkové podstaty závažného narušování veřejného pořádku jsou v plném rozsahu důvodné. Na tomto závěru nemohou nic změnit ani důkazy navržené žalobcem. Není totiž rozhodné, že žalobce požívá dobré pověsti u sousedů, vede řádnou domácnost, je dobře hodnocen zaměstnavatelem i ve spolcích, ve kterých působí. To proto, že se opakovaně dopustil zavrženíhodného jednání vůči tuzemské společnosti a jejím základním pravidlům fungování. Jeho potenciálně dobré sousedské vztahy či případné začlenění do různých komunit (profesních, duchovních) nemohou rizikovost jeho dalšího pobytu pro Českou republiku jakkoliv snížit, resp. vyvrátit řádně odůvodněné závěry žalovaného stran této otázky. Navrhované důkazy proto pro nadbytečnost neprovedl. Dále konstatoval, shodně jako v prvním zrušujícím rozsudku, že si může upravit svůj pobyt v ČR jiným způsobem. Nemusí se nutně vracet zpět do země původu. Proto neprovedl k důkazu novinové články k mobilizaci v Ruské federaci a k situaci v oblasti města Belgorod. Závěrem uvedl, že se žalovaný dostatečně zabýval dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgány zohlednily a vypořádaly jim známé skutečnosti. Žalobce netvrdil a neprokázal, že by v jeho

pokračování

případě existovaly výjimečné okolnosti, které by vedly až k nezákonnosti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále „stěžovatel“) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. V ní předně uvedl, že se krajský soud nevypořádal s jeho důkazními návrhy. Stěžovatel se jimi snažil vyvrátit závěry týkající se narušování veřejného pořádku. Proto nemohou být zjevně nadbytečné. Kasační stížnost shledává přijatelnou proto, že se dotýká právních otázek dosud judikaturou neřešených. Rozhodnutí se totiž týká občana Ruské federace. Krajský soud odmítl tvrzení, že v případě zrušení povolení k trvalému pobytu je správní orgán povinen zkoumat, zda takové rozhodnutí nebude mít nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života účastníka řízení proto, že v nyní posuzované věci nelze aplikovat čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tento interpretační výklad však má širší dopad i na budoucí judikaturní vývoj. Také proto shledává kasační stížnost přípustnou.

[7] Dále tvrdí, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Na území České republiky se zdržuje již od svých 8 let. Prošel zde vzdělávacím systémem. Po celou dobu s ním zde žije i jeho matka. Domácnost sdílí se svojí družkou a její dcerou (obě ukrajinské národnosti). Staví se proti agresi Ruské federace vůči Ukrajině. Neobstojí tak tvrzení krajského soudu, že neprojevoval vůli respektovat základní pravidla v právním řádu České republiky a nezačlenil se do společnosti. V České republice získal základní vzdělání, výuční list a pracoval zde. Primární příčinou selhání integrace je působení vnějších vlivů. Dále tvrdí, že se žalovaný i krajský soud dostatečně nevypořádali s námitkou narušení soukromého a rodinného života. Stěžovatel má v České republice trvalé rodinné vazby, ukrajinskou partnerku a dceru. Nucené vycestování by znamenalo, že od nich bude fyzicky odloučen. To by mělo negativní dopad na členy rodiny, zejména na dítě. Stěžovatel si také vybudoval dlouhodobé sociální a ekonomické vazby v ČR. Byl zde po určitou dobu legálně zaměstnán, dosáhl určité profesní úrovně a sociální stability. Vycestováním by došlo k přerušení těchto vazeb. Vzhledem k aktuální geopolitické situaci v Rusku by mu nucené vycestování mohlo narušit osobní bezpečnost a mělo by to přímý dopad na jeho životní podmínky. Mobilizace v Rusku totiž představuje zvýšené riziko zejména pro osoby vracející se po delší době ze zahraničí.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se otázkou ohrožení veřejného pořádku ze strany stěžovatele v napadeném rozhodnutí zabýval. Stěžovatel se opakovaně dopouštěl protiprávního jednání a z dříve uložených trestů se nepoučil. Žalovanému nepřísluší se zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Stěžovatelem odkazovaná judikatura se týká jiného druhu pobytu. Jeho tvrzení ohledně zásahu do soukromého a rodinného života jsou pouze obecná a částečně odporují jim předloženým důkazům. Žalovaný má proto pochybnosti i o samotné existenci těchto vazeb. Nadále představuje aktuální hrozbu veřejného pořádku. V roce 2021 byl odsouzen za přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy. Zkušební dobu má stanovenou až do roku 2026. Do té doby nadále představuje hrozbu pro veřejný pořádek, a to i s ohledem na charakter spáchaného trestného činu. Důkazy o svých aktuálních poměrech předložil až v soudním řízení. Ani z nich však nevyplývá, že by měl převážet zájem jeho soukromého života nad ochranou veřejného pořádku. Stěžovatel se nutně nemusí

vrátit do Ruské federace. Jeho tvrzení o tom, co by mu po návratu do Ruska hrozilo, jsou obecná a ničím nepodložená.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost není přijatelná.

III.A. Přípustnost

[10] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že se částečně shodnou kasační stížností již zabýval v prvním zrušujícím rozsudku. V něm se již s podstatnou částí kasačních námitek vypořádal tak, že je shledal jako nepřipustné či nepřijatelné. Rozsudek krajského soudu zrušil pouze proto, že se krajský soud nevypořádal s předloženými důkazy. Přesto stěžovatel podstatnou část obsahově shodných námitek vznesl i v tomto řízení.

[11] Nejvyšší správní soud se proto nejdříve musel zabývat přípustností podané kasační stížnosti, jelikož jde v pořadí již o druhou podanou kasační stížnost v této věci. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem soudu.

[12] Právým smyslem výše uvedeného ustanovení je zamezit tomu, aby se Nejvyšší správní soud musel zabývat znovu věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a kdy se tímto právním názorem krajský soud řídil. Ostatně i soud je svým předchozím vysloveným právním názorem vázán, jestliže rozhoduje za jinak nezměněných poměrů v téže věci o kasační stížnosti proti novému rozhodnutí krajského soudu. K výkladu uvedeného ustanovení se vyslovil rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS, *Ateliér pro životní prostředí*, ve kterém uvedl, že „ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dospěla k závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. [...] Lze tedy shrnout, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným“.

[13] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná také tehdy, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Stěžovatel musí podle § 104 odst. 4 s. ř. s. v kasační stížnosti mj. reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou jeho závěry nesprávné. Pokud pouze opakuje námitky, které uvedl v žalobě, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu, tak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti

pokračování

závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36). Z textu daného ustanovení je také zřejmé, že brání i uplatnění jiných námitk než těch, které byly včas uplatněny v řízení před krajským soudem, pokud je stěžovatel nemohl uplatnit již v řízení před soudem prvního stupně (rozsudek NSS ze dne 3. 9. 2008, čj. 1 Afs 102/2008-39).

[14] Stěžovatel předně nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že dlouhodobě neprojevoval vůli respektovat základní pravidla vyjádřená v právním řádu České republiky. Tento závěr však sporuje pouze tím, že poukazuje na to, že v České republice získal vzdělání, práci, má zde rodinu a staví se proti agresi Ruské federace na Ukrajině. Dále tvrdí, že jeho nedostatečná integrace je způsobena převážně selháním vnějšího působení. Nejvyšší správní soud k těmto tvrzením konstatuje, že dostatečně nespornují závěry krajského soudu. Ten totiž dospěl k závěru, že to, že tyto okolnosti nemohou nic změnit na tom, že naplnil skutkovou podstatu „závažného narušování veřejného pořádku“ uvedenou v § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. I kdyby bylo prokázáno, že vede řádnou domácnost, je dobře hodnocen v zaměstnání i ve spolcích, nic to nemění na tom, že se opakovaně dopustil zavrženíhodného jednání vůči tuzemské společnosti jednáním s mimořádnou intenzitou škodlivosti. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel v kasační stížnosti opětovně poukazuje na okolnosti, které krajský soud nikterak nezpochybnil, aniž by však konkrétně namítal, z jakého důvodu závěry krajského soudu neobstojí. Závěry krajského soudu nemůže zpochybnit ani obecné tvrzení, že jeho nedostatečná integrace je způsobena převážně vnějšími vlivy. To stěžovatel ani blíže rozvedl. Proto Nejvyšší správní soud dopěl k závěru, že stěžovatel těmito námitkami dostatečně konkrétně nespornuje závěry krajského soudu a z tohoto důvodu je posoudil jako nepřipustné.

[15] Stěžovatel namítá také to, že se krajský soud ani žalovaný dostatečně nevypořádali s jeho námitkou týkající se zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Zcela shodné námitky vznesl v předchozím řízení u NSS. Nejvyšší správní soud však již v bodě 15 prvního zrušujícího rozsudku těmito námitkám nepřisvědčil. Konstatoval v něm, že se žalovaný i krajský soud s námitkou týkající se zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života přezkoumatelně vypořádali. Rozhodnutí žalovaného je v obou věcech stejné. Odůvodnění obou rozsudků krajského soudu se drobně liší. V části týkající se zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života je však obsahově zcela shodné. Proto jsou tyto námitky jsou nepřipustné podle § 110 odst. 3 s. ř. s.

[16] Totéž platí také pro námitku, dle které by jeho nucené vycestování mělo výrazný dopad na jeho bezpečnost a životní podmínky. Nejvyšší správní soud v bodě 12 prvního zrušujícího rozsudku zcela shodnou kasační námitku shledal nepřipustnou. Konstatoval v něm, že stěžovatel nikterak nevyvrátil klíčový závěr krajského soudu, dle kterého si pobyt v ČR může upravit jiným způsobem a nemusí se tak nutně vracet do země původu. Proto nemohla být jeho námitka důvodem pro zrušení napadeného rozsudku, i kdyby tvrzení stěžovatele bylo důvodné. Krajský soud i ve druhém rozsudku vyslovil tentýž závěr. Stěžovatel bez bližšího vysvětlení i ve druhé kasační stížnosti zopakoval svoji původní

kasační námitku. Nejvyšší správní soud proto shledal tuto námitku nepřijatelnou, jelikož se s ní vypořádal již v prvním zrušujícím rozsudku.

[17] Stěžovatel dále vymezil důvody, pro které má za to, že je jeho kasační stížnost přijatelná. Obsahově shodné důvody však již vymezil v první kasační stížnosti. Předně uvedl, že kasační stížnost je přijatelná proto, že se jedná o přezkum zákonnosti pobytu občana Ruské federace na území České republiky. Dále uvedl, že krajský soud nesprávně odmítl na věc aplikovat rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2019, čj. 10 Azs 263/2019-30. Dle stěžovatele z tohoto rozsudku vyplývá, že při posouzení zrušení trvalého pobytu je nutné zkoumat to, zda takové rozhodnutí nebude mít nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Krajský soud z něj však nevycházel proto, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod nelze v této věci aplikovat. V bodě 15 prvního zrušujícího rozsudku NSS k těmto tvrzením konstatoval, že se nejedná o důvody zakládající přípustnost kasační stížnosti. Původ stěžovatele se totiž do hodnocení krajského soudu nikterak nepromítl. Krajský soud i žalovaný se navíc zabývali dopadem napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Ten přesto i ve druhé kasační stížnosti uplatňuje obsahově shodné námitky. Jeho tvrzení, že krajský soud nevycházel z rozsudku desátého senátu NSS proto, že nelze aplikovat čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod v této věci, je navíc zjevně nepravdivý. K takovému závěru krajský soud nedospěl. Naopak vycházel z toho, že je nutné k zásahům rozhodnutí přihlídnout. S ohledem na závažnost páchané trestné činnosti se však nemůže jednat o důvody, které by mohly převážet nad ochranou veřejného pořádku. Jelikož se jedná o shodné námitky, které stěžovatel již uplatnil v první kasační stížnosti a se kterými se Nejvyšší správní soud již vypořádal, shledal je v tomto řízení jako nepřijatelné.

III.B. Přijatelnost

[18] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná, respektive zda jsou přijatelné jednotlivé přípustné kasační námitky (rozsudek NSS ze dne 1. 12. 2021, čj. 10 Azs 147/2021-56, body 6 a 7, a ze dne 28. 11. 2022, čj. 8 Azs 14/2022-21, bod 11). Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Při rozhodování o přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vychází z judikturně ustálených kritérií, která pramení ze závěrů usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Tyto závěry jsou použitelné i po novele soudního řádu správního (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 11).

[19] Nejvyšší správní soud proto přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu. Zásadní pochybení musí spočívat v tom, že krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování bude docházet i v budoucnu, nebo pokud krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

pokračování

[20] Stěžovatel v jediné přípustné námitce tvrdí to, že z napadeného rozsudku není zřejmé, jak se krajský soud vypořádal s jeho důkazními návrhy. Toto tvrzení je však zjevně nepravdivé. Krajský soud v bodě 23 jednoznačně uvedl, že důkazy, kterými se stěžovatel snažil prokázat, že nepředstavuje aktuální hrozbu veřejného pořádku, nemohou nic změnit na tom, že veřejný pořádek již závažně narušil, a to ani v potenciální rovině. Dopouštěl se totiž velice závažné drogové trestné činnosti se zvyšující se intenzitou a četností. Krajský soud dodal, že i pokud by stěžovatel těmito důkazy prokázal to, proč je navrhoval, závěr žalovaného by nemohl být zpochybněn. Dobré sousedské vztahy či případné začlenění do různých komunit totiž nemohou, jakkoliv snížit rizikovost jeho dalšího pobytu v České republice. Krajský soud neprovedl ani novinové články k mobilizaci v Ruské federaci a k situaci v oblasti města Belgorod. V bodě 24 napadeného rozsudku vysvětlil, že se stěžovatel není povinen vrátit zpět do Ruské federace a má možnost si svůj pobyt na území České republiky upravit jiným způsobem. Proto související důkazy pro nadbytečnost neprovedl. Krajský soud se tedy zcela zjevně v napadeném rozsudku s důkazními návrhy vypořádal. Jednoznačně vysvětlil, z jakých důvodů jejich provedení považuje za nadbytečné, popř. proč nemohou vyvrátit závěry žalovaného. Dostal tak požadavkům judikatury, na kterou se stěžovatel odkazuje, dle které je povinností soudu, v případě neprovedení důkazu, tento závěr řádně odůvodnit. Nedošlo tak porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces. Ten proti důvodům pro neprovedení důkazů ani přípustně nebrojí (bod [14]). Jelikož se krajský soud zcela zjevně v napadeném rozsudku nedopustil jakéhokoli stěžovatelem tvrzeného pochybení, natož hrubého pochybení, které by zakládalo přijatelnost kasační námitky, je tato kasační námitka nepřijatelná.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl.

[22] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[23] Pokud jde o návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, vycházel Nejvyšší správní soud z toho, že rozhodl o kasační stížnosti neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, takže z důvodu nadbytečnosti se již samostatně tímto návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nezabýval.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 14. listopadu 2024

Petr Mikeš
předseda senátu